

Księga Daniela - numer dziewięćdziesiąt jeden

Odkrywanie proroczej rzeki: podróż przez powiązania między częściami wizji Daniela

Jeff Pippenger

2024-02-24

Wiedzę, która została odpieczętowana w ruchu pierwszego anioła, przedstawia widzenie nad rzeką Ulaj w Księdze Daniela. To widzenie przedstawia rozdziały siódmy, ósmy i dziewiąty Księgi Daniela, a wiedzę, która została odpieczętowana w ruchu trzeciego anioła, przedstawia widzenie nad rzeką Hiddekel, które przedstawia rozdziały dziesiąty, jedenasty i dwunasty. Powiązania między tymi dwoma ruchami są liczne. Te dwa ruchy łączy sto dwadzieścia sześć lat od buntu z 1863 roku aż do czasu końca w 1989 roku.

Oba czasy końca, w każdym z ruchów, są oznaczone przez „siedem czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Pogaństwo, a następnie papizm, deptały świątynię i zastęp aż do czasu końca w 1798 roku. Od buntu z 1863 roku aż do 1989 roku doszło do duchowego podeptania, jak to przedstawiają cztery obrzydliwości z ósmego rozdziału Księgi Ezechiela.

Czterdzieści sześć lat od zakończenia pierwszego okresu gniewu aż do zakończenia ostatniego okresu gniewu w 1844 roku, w którym to czasie Chrystus wznosił świątynię duchową, do której nagle wszedł 22 października 1844 roku, stanowi paralelę dla czasu końca zapoczątkowanego w 1989 roku, trwającego aż do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, kiedy Chrystus ponownie wznosi świątynię duchową, do której nagle przyjdzie w godzinie wielkiego trzęsienia ziemi z jedenastego rozdziału Apokalipsy.

Gdy w 1844 roku przybył trzeci anioł, Posłaniec Przymierza nagle się pojawił, aby oczyścić synów Lewiego, lecz do 1863 roku ci niewierni Lewici odrzucili poselstwo Mojżesza przekazane przez Eliasza i poszli błąkać się po pustyni. W tym procesie próby "budowniczości" ostatecznie odrzucili "kamień węgielny" "siedmiu czasów", a następnie przeszli od ruchu Filadelfii do kościoła Laodycei. W dniach ostatecznych, gdy Posłaniec Przymierza nagle przyjdzie do swojej świątyni, w czasie wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, użyje wiernych Lewitów, aby wezwać swoją inną trzodę. Wierni dni ostatecznych przejdą z "kościoła" Laodycei do "ruchu" Filadelfii.

Ruch pierwszego anioła opublikował swoje sformalizowane poselstwo dwieście dwadzieścia lat po wydaniu Biblii Króla Jakuba, a ruch trzeciego anioła opublikował swoje sformalizowane poselstwo dwieście dwadzieścia lat po ogłoszeniu Deklaracji Niepodległości. Sformalizowane poselstwo obu ruchów zostało wzmocnione wypełnieniem proctwa o islamie, które zostało naznaczone zstąpieniem anioła. Przybycie anioła wyznaczyło początek "sporu" z drugiego rozdziału Księgi Habakuka i doprowadziło do opublikowania tablic Habakuka.

Poselstwo w mocy, przedstawione na tablicach Habakuka, doprowadziło do rozczarowania, które zapoczątkowało czas zwłoki, prowadzący do poselstwa wołania o północy, uwieńczonego wypełnieniem tego poselstwa. Paralele istniejące między tymi dwoma ruchami stanowią

rozstrzygający dowód dla tych, którzy decydują się to dostrzec, że wszystkie elementy historii milleryckiej są powiązane z historią stu czterdziestu czterech tysięcy i są w niej powtórzone. Okres późnego deszczu jest typologicznie przedstawiony w ruchu milleryckim, a wypełnia się w ruchu Future for America. Natchnienie wielokrotnie poucza tych, którzy są gotowi słuchać, że tylko ci, którzy rozpoznają późny deszcz, otrzymają go.

Okres, ruch i poselstwo późnego deszczu są przedstawione w historii millerystów, a słowo „rozpoznać” oznacza zobaczenie czegoś, co już wcześniej się widziało. Jedynym sposobem, aby dostrzec okres, ruch i poselstwo późnego deszczu, jest rozpoznanie, że zostały one zilustrowane w historii millerystów. Zostało to również zilustrowane w innych świętych ruchach reformy. Ruch millerowski był ruchem początkowym, który przedstawia ruch końcowy i dlatego ma znacznie więcej bezpośrednich odniesień niż wcześniejsze ruchy reformy. Ma też pieczęć Alfy i Omegi — Tego, który zawsze ilustruje koniec czegoś początkiem.

W ruchu millerowskim położono fundamenty, a centralnym filarem był ósmy rozdział Księgi Daniela, wersety trzynasty i czternasty. Jestem świadomy, że Siostra White wskazuje werset czternasty jako centralny filar i fundament, lecz w rzeczywistości werset czternasty jest odpowiedzią na pytanie z wersetu trzynastego. Odpowiedź jest pozbawiona sensu bez zrozumienia pytania, które ją wywołuje. Werset trzynasty przedstawia wizję deptania dokonanego przez dwie pustoszące moce, a werset czternasty jest wizją Chrystusa przywracającego świątynię i zastęp, które zostały podeptane. Dwie wizje są bezpośrednio powiązane przez kontekst, przez gramatykę i przez Palmoniego, Przedziwnego Rachmistrza.

William Miller został użyty, aby wskazać prawdy fundamentalne, zawarte w Księdze Daniela, rozdział ósmy, wersety trzynasty i czternasty. Pierwszym klejnotem, który odkrył, było „siedem czasów”, przedstawiające podeptanie z wersetu trzynastego, a ramą, na której oparł całą swoją proroczą strukturę, był motyw „dwóch mocy spustoszenia” przedstawiony w wersecie trzynastym. Miller trafnie rozpoznał, że „codzienna ohyda” z wersetu trzynastego była pogaństwem, a „przestępstwo spustoszenia” — papiestwem. W tym sensie sam „fundament” ramy Millera oraz „fundament” fundamentu i centralnego filaru stanowiło zrozumienie, że „codzienne” w rozdziale ósmym oznaczało pogaństwo. Fundamentem wzrostu poznania w historii milleryckiej było to, że „codzienne” z ósmego rozdziału Daniela było pogaństwem, a natchnienie starannie wskazało, że „ci, którzy ogłosili okrzyk godziny sądu, mieli właściwe zrozumienie codziennego”.

Podstawa światła, przedstawionego jako „zwiększenie wiedzy” w czasie końca w 1989 roku, jest także „tym, co codzienne”. To po prostu kolejna Boża paralela. Aby rozpoznać zwiększenie wiedzy, które jest przedstawione w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela, konieczne jest odwołanie się do pism Ellen White. W swoich pismach wskazuje ona, że historia z wersetu trzydziestego pierwszego jedenastego rozdziału Księgi Daniela zostanie powtórzona w końcowych wersetach tego rozdziału. Bez tej natchnionej wskazówki zrozumienie równoległej historii łączącej werset trzydziesty pierwszy z wersetami czterdziestym i czterdziestym pierwszym byłoby zadaniem znacznie trudniejszym.

„Ustawiczne” w Księdze Daniela oznacza pogaństwo i jest podstawą podstaw dla millerystów, a także podstawą poselstwa dla ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy. Jest to również prawda, którą celowo zamieniono w błąd przez „kłamstwo”, które zostało wprowadzone do trzeciego pokolenia laodycejskiego adwentyzmu, co było zobrazowane przez trzecią obrzydliwość „kobiety płaczące nad Tammuzem” w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela oraz kompromis reprezentowany przez trzeci zbor w Pergamonie.

Boże prowadzenie, które wyznacza rolę „the daily” jako kwestii w czasie późnego deszczu, jest absolutnie zdumiewające i wykracza poza możliwość ludzkiego wymysłu. Czwarte pokolenie laodycejskiego adwentyzmu jest ukazane jako oddające pokłon słońcu, co przedstawia przyjęcie znamienia bestii. Siostra White stwierdza, że przyjęcie tego znamienia oznacza dojście do tego samego sposobu myślenia co bestia, oraz że ci, którzy popadną w zamieszanie co do znaczenia antychrysta, ostatecznie znajdują się po stronie człowieka grzechu. To wszystko jest przedstawione przez starców w Jerozolimie w ósmym rozdziale Ezechiela.

W trzecim i czwartym pokoleniu Bóg sędzi tych, którzy Go nienawidzą, a ten sąd jest wymierzany, podczas gdy inna grupa otrzymuje pieczęć Bożej aprobaty. Ten właśnie fragment Pisma, który dał Williamowi Millerowi światło potrzebne, by rozpoznać, że w Księdze Daniela „codzienne” oznaczało pogański Rzym, stanowi najbardziej bezpośrednią identyfikację człowieka grzechu, przed którym w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela kłaniają się starsi. Rozdział ten identyfikuje papieża drugiej mocy pustoszącej, a jednocześnie wskazuje na pogaństwo pierwszej mocy pustoszącej. A prawdą, której dotyczy ten fragment, jest rola pogańskiego Rzymu, który w 2 Liście do Tesaloniczan jest mocą powstrzymującą papstwo przed wstąpieniem na tron aż do roku 538.

„Daily”, które stanowiło fundamentalną prawdę Millera i pozwoliło mu opracować ramy prorocstwa oparte na dwóch spustoszących mocach, depreczających świątynię i zastęp, jest tą prawdą, którą Paweł określa jako odrzuconą i która sprowadza silne zwiedzenie na tych, którzy nie miłują właśnie tej prawdy w dniach ostatecznych. Zgodnie z równoległymi historiami, ta sama fundamentalna prawda pozwoliła Future for America opracować ramy prorocstwa dotyczące ostatecznego potrójnego zjednoczenia w dniach ostatecznych.

Mało tego, ta fundamentalna prawda, stanowiąca fundament obu równoległych historii, zostaje obrócona w „kłamstwo”, które staje się zasadniczym błędem i silnym zwiedzeniem Pawła, stanowiąc ramy fałszywego poselstwa późnego deszczu „pokój i bezpieczeństwo”, głoszonego przez ludzi, którzy już nigdy nie podniosą swoich głosów, by ukazać ludowi Bożemu jego występki. „Codzienne” stanowi fundament zarówno ruchu pierwszego, jak i trzeciego anioła, a gdy buntownicy Laodycei wywrócili jego znaczenie do góry nogami, uznając symbol sataniczny za symbol Chrystusa, fałszywy symbol stał się fundamentem podrobionego poselstwa fałszywego późnego deszczu.

Zatrzymajcie się i zdumiejcie; krzyczcie i wołajcie: upili się, lecz nie winem; chwieją się, lecz nie od mocnego napoju. Albowiem Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wasze oczy; proroków i waszych władców, widzących, zakrył. A widzenie wszystkiego stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą podaje się uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to,

proszę; a on mówi: Nie mogę, bo jest zapieczętowana. A księgę podaje się temu, który nie jest uczony, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony. Przeto rzekł Pan: Ponieważ ten lud przybliży się do mnie ustami i czci mnie wargami, lecz serce swoje oddalił ode mnie, a ich bojaźń przede mną jest wyuczona według nakazu ludzi, przeto oto będę dalej czynił pośród tego ludu dzieło dziwne, dzieło dziwne i cud: bo mądrość ich mędrców zginie, a rozum ich roztropnych zostanie zakryty. Biada tym, którzy głęboko skrywają swój zamysł przed Panem, a ich uczynki dzieją się w ciemności, i mówią: Kto nas widzi? Kto nas zna? Zaiste, wasze odwracanie rzeczy do góry nogami będzie poczytane jak glina garncarza: czyż może dzieło powiedzieć o tym, który je uczynił: Nie uczynił mnie? albo rzecz ukształtowana powiedzieć o tym, który ją ukształtował: Nie miał rozumu? Izajasza 29:9-16.

Wszyscy prorocy mówili o czasach ostatecznych, a jawne kłamstwo, mające na celu wywrócenie znaczenia «codziennego» do góry nogami, ściśle przypomina definicję grzechu niewybaczalnego. Uznanie kogoś za na zawsze zgubionego wykracza poza możliwości lub moralny autorytet ludzi wobec innych ludzi, ale nie to jest tutaj wskazywane.

Ci u Izajasza, którzy wywracają wszystko do góry nogami, co jest po prostu innym sposobem powiedzenia tego, co Izajasz gdzie indziej określa jako nazywanie ciemności światłem lub światła ciemnością, zostają wskazani jako starcy rządzący Jerozolimą, gdy przedstawiany jest ich ostateczny sąd.

Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem; którzy ciemność biorą za światło, a światło za ciemność; którzy gorzkie biorą za słodkie, a słodkie za gorzkie! Biada tym, którzy mądrzy są we własnych oczach i roztropni we własnym mniemaniu! Biada tym, którzy są mocni w picciu wina i dzielni w mieszaniu mocnych napojów; którzy za zapłatą usprawiedliwiają bezbożnego, a sprawiedliwemu odbierają jego sprawiedliwość! Dlatego jak ogień pożera ściernisko, a płomień strawia plewy, tak ich korzeń będzie jak zgnilizna, a ich kwiat obróci się w proch, ponieważ odrzucili zakon Pana Zastępów i wzgardzili słowem Świętego Izraela. Dlatego zapłonął gniew Pana przeciwko jego ludowi; wyciągnął rękę przeciw nim i uderzył ich: i pagórki się zatrzęsły, a ich trupy były rozszarpane pośrodku ulic. Mimo to jego gniew nie ustał, a jego ręka wciąż jest wyciągnięta. I podniesie znak dla narodów z daleka i zagwizdże im z krańców ziemi; a oto przyjdą szybko, bardzo prędko. Izajasz 5:20–26.

Boża chorągiew (sto czterdzieści cztery tysiące) zostaje wzniesiona jako chorągiew w czasie rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, kiedy to „gniew Pana zapłonie przeciwko Jego ludowi”, a On „wyciągnie przeciw nim swoją rękę” i „uderzy ich”, a „ich trupy będą rozszarpane pośrodku ulic”. Ów „pośrodek ulic” to ulice Jerozolimy, gdy aniołom zagłady z dziewiątego rozdziału Księgi Ezechiela nakazuje się wyruszyć „i bić: niech się nie lituje wasze oko, ani nie miejcie zmiłowania: Zabijcie doszczętnie starych i młodych, dziewice, małe dzieci i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do żadnego, na którym jest znak; i zacznijcie od mojego sanktuarium. Wtedy zaczęli od starców, którzy byli przed domem.” „Starcy” Ezechiela, o których Siostra White mówi, że mieli być strażnikami ludu, to u Izajasza „pijacy Efraima”, którzy „wywracają rzeczy do góry nogami” w rozdziałach dwudziestym ósmym i dwudziestym dziewiątym.

W piątym rozdziale mowa jest o tych, którzy są "mocni w picciu wina i dzielni w mieszaniu mocnych trunków: którzy dla zapłaty usprawiedliwiają bezbożnego." Wraz z publikacją książki Questions on Doctrine, starsi mężowie napili się z kielicha odstępczego protestantyzmu i przedstawili fałszywą ewangelię usprawiedliwienia, która twierdzi, że ludzie nie mogą być uświęceni, że Chrystus jest naszym Zastępcą, ale nie naszym Wzorem. W ten sposób książka usprawiedliwiła bezbożnych, w zamian za przyjęcie w gronie upadłych kościołów odstępczego protestantyzmu. Ten fragment wskazuje na ich ostateczny sąd, a powodem tego sądu jest to, że oni "wzgardzili słowem Świętego Izraela." Uczynili to, odrzucając zrozumienie "codziennego", przedstawione przez tych, którzy ogłosili wezwanie godziny sądu, oraz pijąc z kielicha odstępczego protestantyzmu.

W tym fragmencie zamieniają to, co słodkie, w gorzkie, a to, co gorzkie, w słodkie. Przesłanie, które znajduje się w ręce anioła, gdy On zstępuje, jest słodkie, lecz zakończenie tego przesłania jest gorzkie. Twierdzą, że prawdziwe przesłanie późnego deszczu, które zaczyna się, gdy anioł zstępuje, jest gorzkie, a na koniec wskazują słodkie, fałszywe przesłanie pokoju i bezpieczeństwa, bo nie potrafią powstrzymać się od wywracania wszystkiego do góry nogami.

Fragment, w którym ten grzech jest przedstawiony, znajduje się u kresu ich zbiorowego czasu próby. Dlatego słuszne jest dostrzec, że ich działanie polegające na uznawaniu szatańskiego dzieła pogaństwa za dzieło Chrystusa stanowi proroczą paralelę grzechu nieodpuszczalnego, który polega na uznawaniu dzieła Ducha Świętego za dzieło Szatana. Wprowadzenie „kłamstwa” do trzeciego pokolenia adwentyzmu położyło fundament logiczny pod ich fałszywe poselstwo o późnym deszczu i ostatecznie sprowadza na nich silne zwiedzenie. Właśnie w tym fragmencie, w którym Miller doszedł do zrozumienia właściwego znaczenia „the daily”, są oni przedstawieni jako obaleni.

Niech was nikt w żaden sposób nie zwiedzie, bo nie nadejdzie ten dzień, dopóki najpierw nie przyjdzie odstępstwo i nie zostanie objawiony człowiek grzechu, syn zatracenia; który się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co się zwie Bogiem lub jest czczone, tak że zasiądzie w świątyni Boga jako Bóg, podając się za Boga. Czy nie pamiętacie, że gdy byłem jeszcze u was, mówiłem wam o tym? A teraz wiecie, co powstrzymuje, aby mógł się objawić we właściwym czasie. Albowiem tajemnica nieprawości już działa; tylko ten, który teraz powstrzymuje, będzie powstrzymywał, dopóki nie zostanie usunięty. A wtedy zostanie objawiony ów niegodziwiec, którego Pan zgładzi tchnieniem swoich ust i zniszczy blaskiem swego przyjścia: tego, którego przyjdzie, według działania szatana, nastąpi z wszelką mocą, znakami i kłamliwymi cudami, oraz z wszelkim zwodzeniem nieprawości wśród tych, którzy giną, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni. I dlatego Bóg ześle na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu, aby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz upodobali sobie nieprawość. 2 List do Tesaloniczan 2:3-12.

Prorocy mówią więcej o dniach ostatecznych niż o jakiegokolwiek wcześniejszej historii świętej i dotyczy to również tego fragmentu. Fundament wzrostu poznania u Millera jest także fundamentem wzrostu poznania, który nadszedł w 1989 roku, ponieważ poprawne zrozumienie historii proroczej związanej z „the daily” opisuje wydarzenia zawarte w wersetach 40 i 41

jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Oznacza to, że jeśli badacz prorocत्व nie rozumie roli pogaństwa i jego proroczej relacji do papieskiego Rzymu, to nie będzie w stanie rozpoznać, że dzieło najpierw powstrzymywania wzrostu papieżstwa, a następnie umieszczenia papieżstwa na tronie ziemi zostało dokonane przez pogaństwo, a to dzieło obrazuje rolę bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia, która najpierw powstrzymuje papieżstwo, lecz potem się zmienia i osadza je na tronie ziemi. Rola bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia jest przedstawiona jako przyszłość Ameryki.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad odpieczętowaniem światła rzeki Hiddekel w naszym następnym artykule.

Ten, który widzi to, co kryje się pod powierzchnią, który czyta serca wszystkich ludzi, mówi o tych, którzy otrzymali wielkie światło: 'Nie są udręczeni ani zdumieni z powodu swego moralnego i duchowego stanu.' Tak, wybrali własne drogi, a ich dusza ma upodobanie w swoich ohydach. Ja także wybiorę ich złudzenia i sprowadzę na nich ich lęki; bo gdy wołałem, nikt nie odpowiadał; gdy mówiłem, nie słuchali; lecz czynili zło w Moich oczach i wybierali to, w czym nie miałem upodobania.' 'Bóg ześle im silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu', ponieważ 'nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni', 'lecz upodobali sobie niesprawiedliwość.' Izajasza 66:3, 4; 2 Tesaloniczan 2:11, 10, 12.

Niebiański Nauczyciel zapytał: „Cóż może bardziej omamić umysł niż mniemanie, że budujesz na właściwym fundamencie i że Bóg przyjmuje twoje uczynki, podczas gdy w rzeczywistości prowadzisz wiele spraw zgodnie z zasadami tego świata i grzeszysz przeciwko Jehowie? Och, to wielkie oszustwo, urzekające złudzenie, które zawłada umysłami, gdy ludzie, którzy niegdyś poznali prawdę, myślą formę pobożności z jej duchem i mocą; gdy mniemają, że są bogaci, obfitują w dobra i niczego nie potrzebują, podczas gdy w rzeczywistości potrzebują wszystkiego.”

Bóg nie zmienił swego stosunku do swoich wiernych sług, którzy zachowują swoje szaty nieskalane. Lecz wielu woła: „Pokój i bezpieczeństwo”, podczas gdy nadchodzi na nich nagła zagłada. Jeśli nie nastąpi gruntowne nawrócenie, jeśli ludzie nie unią swoich serc przez wyznanie i nie przyjmą prawdy takiej, jaka jest w Jezusie, nigdy nie wejdą do nieba. Gdy nastąpi oczyszczenie w naszych szeregach, nie będziemy już spoczywać w samozadowoleniu, chępiąc się, że jesteśmy bogaci i opływamy w dobra, niczego nie potrzebując.

"Kto może szczerze powiedzieć: 'Nasze złoto jest wypróbowane w ogniu; nasze szaty są nieskalane światem'? Pokazano mi naszego Nauczyciela, który wskazywał na szaty rzekomej sprawiedliwości. Zdzierając je, obnażył skalanie pod spodem. Potem powiedział do mnie: 'Czyż nie widzisz, jak obłudnie przykryli swoje skalanie i zgniliznę charakteru?' 'Jakże miasto wierne stało się nierządnicą!' Dom mego Ojca stał się domem handlu, miejscem, z którego odeszły Boża obecność i chwała! Z tego powodu panuje słabość i brakuje mocy.'" Świadectwa, tom 8, 249, 250.